

Werk

Label: Article

Jahr: 1905

PURL: https://resolver.sub.uni-goettingen.de/purl?31311028X_0034|log55

Kontakt/Contact

[Digizeitschriften e.V.](#)
SUB Göttingen
Platz der Göttinger Sieben 1
37073 Göttingen

✉ info@digizeitschriften.de

O životě a činnosti Eduarda Weyra.

I. O životě Eduarda Weyra.

Napsal K. Petr.

Eduard Weyr narodil se 21. června 1852. v Praze (v Krakovské ulici, č. 581.).

Otec jeho František Weyr (nar. r. 1820.) stal se — zakusiv dříve následkem nepříznivých poměrů hmotných mnoho svízeli ve svém životě — professorem mathematického odboru na německé reálce Pražské v Mikulandské ulici a byl tenkrát, když se narodil Eduard „provisorním učitelem fysiky“ na této škole. *) Ačkoliv otec zaujímal pěkné společenské postavení, nevyrostl přece Eduard v přebytku; postačí si připomenouti malé platy profesorů na středních školách v té době a veliký počet sourozenců; měl Eduard tři bratry a šest sester. Než vychování jeho bylo pečlivé, zvláště pak se strany jeho otce, jenž byl vynikající pedagog a muž pro znamenité vlastnosti povahy a rozumu velice vážený.

Jsa šestiletý počal choditi do obecné školy a vychodiv třetí třídu na německé hlavní škole u sv. Trojice, přešel do čtvrté na českou hl. školu u P. Marie Sněžné. Pak vstoupil na reálku v Mikulandské ulici, na níž otec jeho byl učitelem. Na reálce patřil mezi nejprvnější žáky. **) Zvláště pak jevil — po-

---

*) Viz životopis Frant. Weyra od prof. Aug. Pánka v Časop. pro pěst. math. a fys., svaz. 24., r. 1895, str. 163., kam též odkazuji čtenáře, hledající podrobnější životopisná data o rodičích Eduardových.

**) Dle pořadí byl vždy druhý anebo třetí mezi 54—66 žáky, v poslední třídě, kterou na reálce navštěvoval, byl první.

dobně jako jeho o čtyři roky starší bratr Emil — neobyčejné vlohy v matematice a geometrii, což dobře postihl jich otec, jenž tím, že s nimi doma se cvičil a vědomosti jich v těchto vědách ve škole získané značně rozšiřoval, veliký zápal pro matematiku u Emila a Eduarda vzbudil.

Do poslední však třídy reálné (tenkrát šesté) Eduard již nevstoupil ze zdravotních ohledů. V útlém věku postižen byl totiž spálou a následky této nemoci byly patrné i v pozdějším věku, zejména trpěl bolestmi v hlavě téměř nesnesitelnými. Poslouchal pak v tomto roce (1867—68) jako host přednášky o matematice prvního i druhého ročníku na německém oddělení techniky.*) Již tehdy započal sotva šestnáctiletý svojí literární činnost, zaslav vídeňské akademii dvě práce, z nichž prvá „O rozšíření věty Désarguesovy a jejím použití“ ve spisech této akademie byla uveřejněna. Právě tak jako bratr Emil a bezpochyby jeho vlivem a návodem počal i on se zvláštní zálibou zabývat se projektivnou geometrií (tehdy nazývanou novější anebo vyšší geometrií).

V následujícím roce školním 1868—69 byl přijat jako řádný posluchač na pražskou techniku a to na základě přijímacích zkoušek a poslouchal opětně přednášky o matematice prvního a druhého ročníku u Liebleina a Durègea, pak o deskriptivní geometrii a o fysice u Küppera a Waltenhofena. V roce 1869—70 byla technika rozdělena na český a na německý polytechnický ústav král. Českého. Eduard pak stal se řádným posluchačem české techniky a navštěvoval přednášky převahou matematické Studničkovy a Šolínovy a rovněž přednášky Zengrovy o technické fysice a jiné. V tomto roce a následujícím, kdy ve svých studiích na české technice pokračoval, uveřejnil Weyr další pojednání geometrická a to jednak zase ve spisech vídeňské akademie, jednak v Crellově Journalu.

Tenkrát (1869—70) započala svoji činnost „Jednota českých matematiků“, vzniknuvší ze „spolku pro volné přednášky z matematiky a fysiky“. Založení tohoto spolku bylo pro českou

---

*) Technika byla tehdy v Praze jediná a to obojjazyčná; její úplný název byl „polytechnický ústav království Českého“. Česky o matematice přednášeli Blažek a Studnička; německy Lieblein a Durège.

literaturu mathematickou událostí velikého významu, k čemuž přispěla hlavně ta okolnost, že bylo hned na počátku dosti mužů vynikajících, kteří novému spolku z plna byli oddáni. Mezi tyto patří také Ed. Weyr, jenž byl od počátku členem „Jednoty“ a horlivým přispěvatelem do všech periodických publikací jí vydávaných. Hned „první zpráva Jednoty“, vydaná v roce 1870, přináší na prvním místě jeho článek „O promětných tvarech v rovině“.

Avšak ještě jinak — již jako posluchač techniky — propěl Eduard české math. literatuře. Vydal r. 1871 společně se svým bratrem Emilem první díl „Základů vyšší geometrie“, až do nejnovější doby jedinou to učebnici projektivné geometrie v jazyku českém. V roce 1871—72 byl jednoročním dobrovolníkem v Praze a zároveň — jako i v létech dřívějších — mimořádným posluchačem na universitě pražské.

Četnými pracemi doposud uveřejněnými doma i za hranicemi upoutal na sebe pozornost nejenom svých učitelů, avšak i vzdálenějších kruhů a nebylo mu nesnadno zjednatí si státní stipendium, aby mohl ve svých studiích pokračovati v cizině.

V té době jedním z matematiků nejvíce činných a to i literárně i jako učitel byl Alfred Clebsch v Göttingkách. Jméno vynikající tohoto muže, jakož i směr jeho prací velmi se zamlouvajíc Eduardovi rozhodly, že se odebral Eduard Weyr do Götting v druhé polovině října 1872. Clebsch, kterému mladý Weyr byl již znám svými pracemi, velmi vlídně jej přijal, a jemu ochotně radou i skutkem byl nápomocen. Poslouchal pak Weyr jeho přednášky („Elemente der Theorie der Abelschen Functionen; allgemeine Theorie der alg. Gleichungen“). Avšak k velikému neštěstí pro vědu a žáky jeho Clebsch po krátké nemoci (difterii) umřel dne 7. listopadu (ve 40. roce věku). Událostí touto byl Weyr ohromen; jeho pobyt v Göttingkách ztratil následkem toho na svém významu. Avšak zůstal již tam, ačkoliv jej prof. Klein tenkrát v Erlangenu, se kterým se Eduard sešel na pohřbu Clebschově, zval do Erlangenu, by tam společně pracovali. Navštěvoval pak přednášky Scheringovy, Klinkerfuesovy a j. Vypracoval v tomto roce vynikající svoji práci „Über alg. Raumcurven“, kterouž na universitě Göttingské jako dissertaci podal a na základě jejíž stal se (28. května 1873) doktorem filosofie.

V roce následujícím obdržel opětně státní stipendium (1000 zl.), čímž mu bylo umožněno, že mohl v zimním semestru 1873—74 studovati v Paříži. Poslouchal tam přednášky Serretovy o počtu infinitesimálních a Hermitovy o theorii funkcí zvláště elliptických. S tímto slavným matematikem, jenž byl snad hlavní pohnutkou jeho cesty do Paříže, seznámil se osobně*); jakož vůbec pobyt v cizině byl mu užitečným také z té příčiny že stýkal se s řadou vynikajících později matematiků. V letech 1873 a 1874 uveřejnil pojednání vztahující se ku křivkám prostorovým 6. a 7. řádu.

Vrátiv se v létě r. 1874 do Prahy, habilitoval se jako soukromý docent matematiky na české technice (potvrzen dne 10. března 1875)**) a ohlásil ve školním roce 1875—76 přednášky „Úvod do theorie funkcí elliptických“ a „O rovnicích“. Zatím však sběhly se dvě pro Weyra důležité věci. Prvá byla, že mu byla nabídnuta mimořádná professura matematiky na zřízené nově universitě v Záhřebě, druhá pak, že bratr jeho Emil, jenž od roku 1872 byl mimořádným professorem na české technice, jmenován byl řádným professorem matematiky na universitě ve Vídni (23. září 1875).

Přijetí nabídky ze Záhřebu překážela poněkud ta okolnost, že měl Eduard Weyr po dvě léta státní stipendium a byl vázán propůjčením jeho na země rakouské (Cislajtánii). Avšak zvláštním přípisem ministerským (ze dne 10. srpna 1875) byl jakýchkoliv závazků v té příčině sprostěn, „poněvadž ministerstvo v tomto okamžiku, ačkoliv pravděpodobně jen krátký čas, nemělo příležitost rovné postavení mu nabídnouti“***) Současně pak

*) Patřil později Eduard mezi četné matematiky, s nimiž Hermite si dopisoval; některé z těchto dopisů (Weyrových, resp. Hermitových) byly, pokud řešením vědeckých otázek se zabývaly, uveřejněny. (Weyrovy v „Bulletin des sciences math.“, Hermitovy v Časop. pro pěst. m. a fys., ve Věstníku kr. č. uč. sp. n.).

***) V měsících březnu, dubnu a květnu roku 1875 byl assistentem při stoličce deskriptivní geometrie na německé technice (u prof. Kuppri), kteréžto místo se tenkrát počátkem února uprázdnilo odchodem Karla Pelze (nyní profesora deskriptivní geometrie na české technice v Praze a proslulého geometra) na reálku do Těšína.

***) Doslovně: . . . , so will ich demselben die Annahme dieses Postens deszhalb nicht verweigern, weil ich in Augenblicke, wenn auch vor-

projevilo ministerstvo ochotu dáti Weyrovi roční honorář 800 zl. počínaje školním rokem 1875—76, zůstane-li dále činným při české technice. Tuto ochotu Weyr s vděčností přijal a povolání do Záhřebu odmítl, ač nabídka ještě jednou — a to již profesury řádné — velmi vřelými slovy byla opětována a on prošen, aby aspoň činnost 3 roků universitě Záhřebské věnoval.*)

V důsledku pak odchodu svého bratra do Vídně suploval na počátku školního roku 1875—76 mimořádnou professuru matematiky na české technice po návrhu professorského sboru a počátkem pak roku 1876 jmenován mimořádným profesorem matematiky na této škole, čímž ve 24. roku svého věku zbaven veškerých těžkých starostí o hmotné své zaopatření v budoucnosti.

Současně (v roce 1876) habilitoval se za soukromého docenta pro novější geometrii na Pražské universitě. Tehdy vyšly další důležité jeho práce ve Zprávách o zased. č. spol. n. a to jedna o rovnicích diferenciálních 1. řádu a druhá o funkcích eliptických a jméno Weyrovo ve vědeckém světě tak vyniklo, že již r. 1878 navržen byl na prvním místě za řádného profesora matematiky na universitu v Inšpruku,**) místa tohoto však neobdržel. Na podzim pak téhož roku byl vyzván jménem sboru professorského university v Černovicích, aby se vyjádřil, zdali by tam přijal místo; Weyr odpověděl záporně.

V roce 1881 (15. února) jmenován řádným profesorem na české technice a vzdal se téhož roku docentury na české universitě; tato získala tenkrát nového docenta matematiky L. Krause, vynikajícího to žáka Weierstrassova. S tímto žil Ed. Weyr v poměrech zvláště přátelských a zdá se, že vlivem tohoto matematika tak záhy zesnulého (v r. 1886) sesílono bylo v Eduardovi přání vniknouti v metody Weierstrassovy. Než

---

aussichtlich nur kurze Zeit, noch nicht in der Lage bin ihm eine gleiche Anstellung zu bieten.

*) Jak známo, stal se řádným profesorem matematiky na universitě Záhřebské Dr. K. Zahradník, jenž pak při založení české techniky brněnské na tuto byl jmenován.

**) Na druhém místě jako mimořádní byli ex aequo Escherich a Gegenbauer (později profesoři matematiky na vídeňské universitě) a na třetím místě Dantscher (nyní prof. ve Štýrském Hradci).

tyto metody jen částečně známy byly ze spisů Weierstrassových, který málo psal a do té doby uveřejnil ze teorií funkcí jen několik pojednání k tomu se vztahujících a proto nezbylo Weyrovi než odebrati se do Berlína, aby tam poslouchal velkého matematika. To on učinil, vyžádav si dovolenou, v zimním semestru 1885—86. Tam mimo Weierstrassovy navštěvoval pilně též přednášky Kroneckrovy a činil si o nich podrobné záznamy, které zachovány jsou v jeho pozůstalosti.

Brzy po návratu jeho z Berlína nastaly v rodinném životě Weyrově změny. V roce 1889 téměř v stejnou dobu zemřeli jeho rodiče v dosti vysokém věku a v r. 1890 se oženil se sl. Leopoldinou Pazderníkovou, se kterou však žil v manželství pouze pětiletém.

Roku 1890 nabídnuta mu byla patrně prostřednictvím profesora Eschericha*) professura na vídeňské universitě. Toto nabídnutí Weyr nepřijal — z lásky ku svému domovu — ku veliké radosti svých přátel a opravdových přátel české vědy. Byla to již čtvrtá universita nečeská, která Ed. Weyrovi podávala takovým způsobem největší uznání vědeckých úspěchů znamenitého jeho ducha a zároveň mu poskytovala pole přiměřenější jeho činnosti. Techniky totiž jsou u nás ústavy vychovávající muže hlavně pro praktické účely, pěstování vědy náleží tam teprve do druhé řady. Tím nechci snad říci, že by techniky nepotřebovaly mužů v jednotlivých vědách vynikajících; mé přesvědčení jest právě opačné, že takoví muži pro rozkvět jich jsou zcela nezbytní. Avšak za daných poměrů zajisté nastávají také případy, kdy pro vědu vzniká výhoda, jestliže některý zástupce vědy změní své působení na škole technické za působení na universitě; neboť volnost ve volbě látky a prostředků vzdělávacích jest jistě pravidelně na universitě (fil. fak.) větší nežli na technice. To zvláště platilo o Ed. Weyrovi, on by byl získal na volném čase (na technice byl vázán 10 hod. týdně), nebyl by téměř nijak omezován ve svých přednáškách, kteréžto obě věci by dovolily využítovati více tvořivého ducha a skvělého nadání jeho v mathematice, a učitelská činnost jeho získala by na svém významu.

*) Viz Časop. pro pěst. m. a fys. ročník 19, str. 302.

A tu přirozeně vnucuje se otázka, proč nestal se Eduard Weyr professorem při universitě české v Praze, zvláště když na české universitě přednášel o mathematice jediný professor Studnička, což dojista při vědě tak obsáhlé a pro jiné vědy tak důležité bylo naprosto nedostatečné. I byla mu, jak se zdá, nabízena professura na české universitě již v roce 1882, avšak tenkrát po úradě s prof. Blažkem povolání to odmítl*) a podobně tomu asi bylo po smrti Krausové. Před rokem 1890 přál si však Ed. Weyr přejíti na universitu, příslušný návrh prof. Studničky také sborem filosofické fakulty byl přijat, avšak nebyl z neznámých mi příčin uskutečněn. Prof. Studnička vyjednával v té příčině osobně s ministerským referentem a tu „poněvadž nová professura by prý měla obtíže u finančního ministerstva,“ usjednotili se na tom Ed. Weyra za honorár na tři hodiny týdně pro universitu zjednati.

Na neštěstí přišlo toto nešťastné rozřešení Weyrovi dosti vhod. Různé potřeby nejbližších i vzdálenějších příbuzných jeho vyžadovaly na něm velikých obětí finančních a zvláště po smrti svých rodičů byl různými závazky velmi obtížen, vůbec pak jsa povahy velmi dobrosrdečné, byl velmi štedrý těm, již o podporu jej žádali. Jeho plat mu následkem toho nepostačoval a on suplování geometrie na universitě přijal. S tím byla spojena povinnost přednáseti tři hodiny týdně za honorár 600 zl. za rok, kterýžto obnos později (v r. 1899) byl na 800 zl. zvýšen.

Na podzim roku 1897 oženil se po druhé s paní Terezií Teigeovou, roz. Štětkovou, vdovou po professoru gymnasiálním a vynikajícím odborníku hudebním. K její rodině a zvláště k oběma jejím dítkám z prvního manželství (Maříčce a Karlovi) přilnul Weyr velikou láskou a naopak jeho ušlechtilá povaha získala mu lásku a oddanost všech členů nové jeho rodiny. Rodinný život, jenž potom mu nastal, měl pro něj blahodárny účinek. Zejména mohl se Weyr věnovati ve větší ještě míře vědeckým svým pracím.

Vydal v krátké době posobě dvě učebnice a to „Projektivnou geometrii“ (r. 1898) a „Diferenciální počet“ (ke konci

---

*) Dle dopisu prof. Studničky Ed. Weyrovi, ze dne 13. listopadu roku 1902.

r. 1901). Než veliká námaha spojená s jeho učitelskou činností na technice a na universitě, vědecká práce a práce vydáním spisů zmíněných spojená počaly mít nepříznivý vliv na jeho zdraví. Ke konci r. 1901 stížen byl silným zánětem průdušek a odebral se na radu lékaře v měsíci prosinci k pobytu do Nizzy.

Fakultou filosofickou české university byl tehdy opět navržen za profesora matematiky a ke konci roku 1902 byl úředně uvědoměn přípisem od ministerstva vyučování o ochotě jej pro universitu jmenovati od 1. října 1903. Tato nastávající změna splňovala Weyrovo přání; poskytovala mu úlevy, jíž potřeboval; hmotná pak nevýhoda, která mu tím vznikala, neměla pro něho tenkrát již žádné důležitosti. Často se těšil v kruhu své rodiny na své působení na universitě, těšil se, že pozvedne na ní úroveň studia mathematického; jak z jeho zápisků patrno, připravoval si již i látku pro cvičení seminární.

Zatím v druhé polovici roku 1902 vyšel spis Dra. J. V. Pexidra, kterýžto spis dle nadpisu obsahovati měl vědeckou úvahu kritickou o Weyrově „Počtu diferenciálním“. Weyr pokládal tento spis za skutek msty, jak také naznačil hned na počátku své „Odpovědi“, uváděje, že o pracích Pexiderových podal před několika měsíci úřední referát. Ačkoliv činnost spravedlivého a tak mírného soudce jako byl Weyr nejméně oprávněně k domněnce o takových motivech, jest zase na druhé straně těžko naléztí pohnutku pro vydání spisu, jehož prvním účelem byla pohana Weyrova a nikterak nějaké účely vědecké.*) Weyr se proti tomuto spisu hájil vydáním „Odpovědi“. Hájení toto však bylo úplně zbytečné; byla prázdnota výtek mu činěných i pro povrchního čtenáře mathematického, majícího po ruce Weyrův „Diferenciální počet“ bez námahy patrno.

Avšak tento čin nepřátelský a smutné jiné zjevy s ním spojené rozčilovaly velice Weyra a rozčilování to působilo neblaze na zdravotní stav jeho. V zimním semestru 1902—03 jenom krátký čas přednášel, krátce po počátku přednášek zachvácen byl prudkou chorobou srdeční. Šest neděl nepřetržitě

*) O tom, jak tento posudek byl napsán, malou ukázkou nalezneme čtenář níže v poznámce na str. 488.

NÁHROBEK ED. WEYRA NA OLŠANECH.

MEDAILLON Z NÁHROBKU ED. WEYRA (zhotovený Amortem).

bráněno jemu touto nemocí ve spánku a v ulehnutí na lůžko a lékaři už vzdali se naděje, avšak silný Weyrův organismus překonal tento záchvat a nastalo rychlé zotavování. Na zotavení dlel v Záběhově u Labské Týnice, kdež pravidelně býval o letních prázdninách. Stav jeho se do té míry zlepšil, že v červnu se mohl účastniti jako zkušební kommisar zkoušek kandidátů profesury a zlepšování pokračovalo i po tom. Až neočekávaně dne 22. července postižen byl záchvatem mrtvice, jemuž druhého dne 23. července 1903 ve věku 51 let podlehl.

Pohřben byl dne 26. července při účastenství zástupců všech vysokých škol českých (university a techniky) a českých vědeckých korporací; celkem však nebylo účastenství odborných kruhů četné, což vysvětliti lze nastavší právě dobou prázdnin. Tělo jeho později (18. října 1904) převezeno do Prahy a pochováno na hřbitově Olšanském.

* * *

Jest se mi ještě zmíniti o povaze a jiných vlastnostech Ed. Weyra. Při tom svědectví těch, již se s ním stýkali, jen chválou oplývají. Prof. V. Řehořovský praví ve své posmrtní vzpomínce:*) „... a po více než 5 roků měl jsem vzácnou příležitost takřka denně se s ním stýkati i poměr profesora k asistentovi přešel znenáhla v poměr přátelský. Ještě dnes s radostí vzpomínám všech těch chvil, které jsem v jeho společnosti prožil. Weyr byl v obcování přívětivý, povaha otevřená, přímá a důvěřivá a musely to býti závažné okolnosti, než důvěry své v někoho pozbyl. Kde mohl, rád přispěl svojí přímluvou. Ve společnosti přátel býval rád vesel a činil velmi případné vtipy o slabostech lidských často sama sebe do toho přibíraje.“ Prof. Rayman (Živa 1903, str. 189) pak praví o Weyrovi „Výtečný učitel, ze všech korporací našich známá bystrá hlava ve spleti-
tosti debat vždy vyloupané jádro i s rozluštěním paratně a se skromnou noblessou nabízející.“

O lásce, jakou si dovedl zjednati i u svých podřízených,

---

*) Přednesené ve schůzi brněnských členů Jednoty č. math. a otištěné v Moravské Orlici ročník 41., č. 243. a 245.

svědčí též neobyčejně vřelá vzpomínka prof. Ant. Vaňourka, bývalého assistenta Weyrova, proslovená při valné hromadě Jednoty č. math. v prosinci r. 1904. Jeho skromnost pak nejenom z osobních styků, nýbrž i ze spisů jeho jest patrná. Svědomitost a mírnost při posuzování prací jiných jest známa, dokladem toho jsou jeho posudky uveřejněné na různých místech. O štedrosti a o oddanosti ke svým příbuzným a svoji rodině zmínil jsem se již svrchu. Že rád byl vesel a ve společnosti přátel rád zapomínal denní trampoty, tomu nasvědčuje i ta okolnost, že byl horlivým členem veselého sdružení „ambažůry“ (z francouz. embouchure) pravidelně se scházejícího ku večernímu pobytu u Pinkasů.

O učitelské činnosti vyslovuje se (l. c.) prof. Řehořovský, povolaný to svědek v té příčině, takto: „Jako učitel vynikal Eduard Weyr velikou svědomitostí; ačkoliv veškeru látku ovládal co nejúplněji, přece hned od počátku svého učitelování měl přednášky své podrobně naskizzovány; slovem podrobně míním tolik, že celý postup měl vždy v logickém pořádku vyznačený; jednotlivé věty nevypisoval, nýbrž jen několika málo počátečními slovy skizzoval, taktéž ze vzorců obyčejně poznamenal si jen počátek. Poznámky ty každým rokem dle nabytých zkušeností opravoval a zdokonaloval . . . Neméně důležitá vlastnost Weyrova jako učitele byla ta, že ve svých výkladech byl neobyčejně přesný a vědecký; dbal přísně i v mluvě logické důslednosti a rád poukazoval ku obtížím, které v jednotlivých případech naskytnouti se mohou. Při tom byly vývody jeho co do formy elegantní a překvapovaly svojí jednoduchostí. Sloh měl stručný a jasný, řeč plynou. Studentstvu byl vždy otcovským přítelem a rádcem, ochoten přispěti při každé příležitosti.“

* * *

O významu Ed. Weyra pro rozvoj „Jednoty českých matematiků“ jsem se již svrchu částečně zmínil. Ve valné hromadě roku 1875 byl zvolen stálým tajemníkem Jednoty a tento úřad zastával se starostlivostí a k velikému prospěchu zvláště knihovny Jednoty až do své smrti. V letech 1882 a 1883 redigoval „Časopis“ Jednotou vydávaný a v roce 1884 zvolen čestným členem jejím. Výbor Jednoty pak uznáváže zásluhy a význam

jeho o spolek, připomínaje si jeho nezištnou povahu, a především pak máje na mysli jeho veliké zásluhy o vědu matematickou vůbec a u nás zvláště, snažil se uctiti památku jeho způsobem co nejdůstojnějším a nejvíce vynikajícím. Na den Všech Svatých položila čtyřčlenná deputace výboru s předsedou dvorním radou prof. V. Strouhalem v čele věnec na hrob jeho v Záboří u přítomnosti choti a švagra zesnulého, při čemž professor Strouhal proslovil vřelou vzpomínku. O valné hromadě v r. 1903 měl pisatel těchto řádků přednášku o životě a zásluhách Ed. Weyra. V roce 1904 navrhl pak výbor valné hromadě, aby Ed. Weyrovi postaven byl nákladem Jednoty náhrobek na hřbitově Olšanském, kterýžto návrh jednohlasně a s pochvalou přijat. Provedení náhrobku svěřeno bylo sochaři Amortovi.

V Brně uctěna byla Weyrova památka tím, že na schůzi Brněnských členů Jednoty prof. V. Řehořovský vylíčil život a zásluhy jeho o vědu.

* * *

Ed. Weyr byl zvolen za člena řádného české akademie (roku 1891) a za řádného člena české společnosti nauk (od roku 1892). Ze zahraničních společností jmenovaly jej dopisující členem „Jugoslavenka akademija znanosti i umjetnosti“ a „Société des sciences physiques et naturelles v Bordeaux“; matematická společnost v Moskvě zvolila jej za skutečného člena (zahraničního). Jakožto professor české techniky byl (r. 1898) vyznamenán titulem dvorního rady.

Poznámka. Veškeré údaje o životě Ed. Weyra pocházejí hlavně jednak z různých listin a částečně i dopisů pisateli rodinou zapůjčených, jednak ze zápisků, které mu professorem české vys. šk. techn. p. Aug. Pánkem byly dány k dispozici.